

El Déu de les coses petites

06.05.2014 | 10:16

OLGA MOROTE Fa pocs dies que vam celebrar un altre Sant Jordi primaveral i radiant. Roses i llibres omplien una altra vegada els carrers, atapeïts de gent, com cada any, disposada a gaudir d'un dia esplèndid, diferent de la resta, disposada a perdre's per una estona entre olors, colors i lletres que expliquen la vida o que la literaturitzen. Des de la pròpia vida viscuda. Passi el que passi, el ritual segueix el camí de sempre. Imperturbable. I la rambla de Girona es va tornar a inundar d'aquesta llum, de la força que dóna la vida al carrer. Aquest any, però, tot això ho he imaginat, ho he viscut des de casa, també entre llibres i roses però amb una certa immobilitat, amb crosses amunt i avall. Les escales de casa em van jugar una mala passada i és difícil moure's amb un peu. Però de tot se n'aprén i també aprens a adaptar-te a la nova situació, amb un peu fracturat, que et condiciona el dia a dia. És una parada en la vida diària, en les teves activitats més quotidianes. Et canvia la vida i canvia la dels altres, la dels més propers. Els que no et fallen mai. I llavors, lentament, gairebé sense adonar-te'n, apareix el déu de les coses petites. I l'invisible es torna visible. El fil de l'estimació es descabdella i t'envolta de formes diverses, però sempre constants: els meus pares que van i vénen, i fan tot el que poden i més. La meva filla que col·labora en les estones que és a casa, entre treballs, lectures i recensions. El meu fill que em truca sovint des de l'Europa de què tant parlem i que ens ha de portar no se sap on. La senyora que t'ajuda amb les feines de la casa, i ara més que mai. Que et porta verdures del seu hort i un pot de la millor mel que fa un familiar. Els veïns que et visiten i es posen al teu servei. L'altra veïna que et porta espàrrecs acabats de collir. El veí que és a l'atur i que de tant en tant passa per casa per veure com van els progressos. La carnissera que, si molt convé, et porta els encàrrecs a casa. Els amics de tota la vida, pocs i sòlids, que vénen de prop o de lluny a visitar-te i que et telefonen sovint. D'altres persones que també et cuiden des del punt de vista mèdic pel que fa a la recuperació.

I el déu de les coses petites es va fent gran i et recorda que les coses petites són les importants, que les coses petites són les més grans. Que la resta són només paraules embafoses i grandiloqüents que en moments com aquests no tenen cap mena d'importància. Aprens el valor del temps que has estat immobilitzat, de la immensitat del silenci, de les estones de conversa, de tot el que no pots fer i que has de demanar als altres que ho facin. Amor i generositat. Aprens com som de fràgils. Humilitat. Que en un segon tot pot canviar i només tu pots reconstruir-te. Des del teu interior, des de la teva pròpia llum que cal conrear i fer créixer. Aquestes paraules forçoses posen tot i tothom en el seu lloc. I davant teu es clarifiquen moltes altres coses. És com si anessis fent una selecció, des de la certesa que, a aquestes alçades de la vida, cal fer-la. I vas aprenent. I n'aprens. I tant si n'aprens!

I t'adones que el déu de les coses petites sempre hi és present, sempre ha estat present, però estem tan ocupats que passem pel seu costat i no podem veure'l. O potser el veiem i passem de llarg. Ens esperen una pila d'activitats diàries i no tenim temps d'atendre'l perquè vivim en una societat cada cop més marcada per la rapidesa i l'excés d'informació, o sigui per la brevetat i el poc aprofundiment. Potser el déu de les coses petites és l'únic que ens pot salvar del naufragi.

Publicat a: Diari de Girona

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/05/06/deu-coses-petites/668216.html>